

Maria Àngels Anglada. La sensibilitat mediterrània

Entrevista a Maria Àngels Anglada (Vic, 1930 - Figueres, 1999) que va publicar Miquel Pairoli Sarrà (Quart, Gironès, 1955-2011) a *Presència* (15-I-1989). Amb motiu del 20è aniversari de la mort de l'escriptora, la Càtedra de Patrimoni Literari Maria Àngels Anglada - Carles Fages de Climent presenta un llibre sobre ella, avui a les 19 h, a la Llibreria 22, de Girona.

00 3 min. TRIA J. M. CASASÚS 27/09/2019 00:14

MIQUEL PAIROLÍ 1989

0

Comparteix

Guarda

Maria Àngels Anglada. La sensibilitat mediterrània

Maria Àngels Anglada ha publicat en els darrers anys un seguit d'obres narratives, com *Les Closes*, *No em dic Laura*, *Viola d'amore* i *Sandàlies d'escuma*, que han donat a l'autora un nom propi en la literatura catalana. El món literari de Maria Àngels Anglada, vigatana convertida de fa anys en empordanesa, és la Mediterrània, els mites greco-llatins i la Itàlia i la Grècia actuals, contemplats sempre des de l'òptica d'una depurada sensibilitat. [...]

-Mires el món mediterrani des d'un punt de vista particular, Maria Àngels.

-Sí, sí, és molt possible. Cadascú té el seu angle de visió, i el meu potser exclou una mica una part de la realitat. Això potser també ve de la formació que has rebut de jove. Tot i això, hi ha un autor que un dia o altre tinc ganes de traduir, que és Meleagre. M'agrada molt la seva literatura amorosa, els seus epigrames. A més és un poeta que, ara que hi ha aquestes guerres al Líban i a l'Orient Mitjà, va demanar que li possessin aquell epitafi tan bonic que diu "*Estranger, quan passis per aquí, ja siguis grec, siríà o jueu...*". Aspirava a una visió global de la Mediterrània.

-Tinc entès que dintre de l'àmbit de la literatura catalana hi ha dos escriptors que t'atreuen especialment, o pels quals sents més admiració. D'una banda Verdaguer i de l'altra Espriu.

-Sí, i també Riba. Als nostres anys universitaris i postuniversitaris nosaltres érem ribians. Admiràvem les seves traduccions del grec, les seves *Elegies de Bierville*, que ens passàvem de mà en mà. Com a poeta me'l va fer conèixer el meu marit, en Jordi, i després el vaig tractar una mica personalment.

-I quin record en tens, d'en Riba?

-Recordo per exemple que, és clar, com que ell i la Clementina passaven per força dificultats econòmiques, en Riba va guanyar un premi a Cantonigròs de vinti-cinc mil pessetes, que era una quantitat important per a l'època. Aleshores va venir amb cotxe fins a casa, a Vic, per esperar l'hora d'agafar el tren per anar a Barcelona. Feia calor i, com a bon hel·lenista, va demanar aigua amb mel per beure i refrescar-se. És un record molt casolà, com pots veure.

-Era un mite, en Riba, aquells anys, eh?

-Més que un mite era un punt de referència indiscutible.

-I Verdaguer, quan vas començar a llegir-lo i a agradar-te'n?

-A casa hi havia tota l'obra de Verdaguer i jo als catorze anys ja vaig llegir *L'Atlàntida*, i recordo que me la volia aprendre de memòria. Després em va agradar molt més el *Canigó*. La meva àvia, que va viure cent anys, havia conegut personalment Verdaguer i el meu pare tenia una admiració desbordant per Verdaguer. O sigui que era com un personatge de la família.

-I a mesura que vas anar coneixent l'obra el vas anar admirant.

-Sí, el que admiro sobretot és la força que té el seu llenguatge. [...]

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_89feab04?s=f)

Comparteix a twitter ([http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_89feab04%3Fs%3Dt&via=ARAopinio&text=Maria%](http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_89feab04%3Fs%3Dt&via=ARAopinio&text=Maria%20Verdaguer))